

Arrest

nr. 248 865 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 181 008 van 20 januari 2017 omdat zijn problemen met en een vrees voor sjiitische milities en in het bijzonder Asa'ib Ahl al-Haq (AAH) ongeloofwaardig zijn bevonden, en omdat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tweede verzoek werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen. In de beschikking van 27 juni 2017 volgde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het CGVS. Verzoeker vroeg niet gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn waardoor zijn beroep werd verworpen bij arrest nr. 189 872 van 19 juli 2017.

In het kader van zijn derde verzoek stelde verzoeker dat de problemen die hij aanhaalde bij zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds gelden en verklaarde hij dat hij zich bekeerd had tot het christendom. Op 27 november 2017 weigerde de commissaris-generaal zijn verzoek in overweging te nemen gezien verzoeker geen nieuwe wezenlijke elementen aanhaalde met betrekking tot zijn problemen met de sjiitische militie Asa'ib Ahl al Haq (AAH) en gezien zijn bekering als weinig oprecht en louter om opportunistische redenen werd gezien. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van zijn vierde en vijfde verzoek volhardde verzoeker in zijn problemen met de sjiitische militie AAH en zijn bekering tot het christendom. Beide verzoeken werden niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissingen.

In het kader van zijn zesde verzoek verklaarde de commissaris-generaal zijn verzoek niet-ontvankelijk. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 236 333 van 2 juni 2020.

In het kader van zijn huidig zevende verzoek blijft verzoeker bij zijn eerder afgelegde verklaringen en stelt in januari 2018 te zijn gedoopt. Hij geeft tevens aan in België deel te hebben genomen aan drie demonstraties tegen het regime. Foto's hiervan zouden verspreid zijn geworden op Facebook waardoor hij bedreigingen zou hebben ontvangen van onbekende personen zowel op Facebook als via zijn telefoon. Tenslotte geeft hij een verklaring voor het hebben van twee Facebookaccounts. Hij zou zijn Arabische account namelijk hebben aangewend om andere moslims te overtuigen om christen te worden.

Ter staving van zijn zevende verzoek om internationale bescherming legt hij een 'letter of participation' voor waarin staat dat hij werd gedoopt en een brief van vier getuigen die verklaren dat hij christen is.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn

verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

6. Waar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn bekeringsproces/evolutie en zijn Facebookaccounts, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 236 333 van 2 juni 2020, werd vastgesteld, met name:

“3.3. Met het louter herhalen in haar pleitnota van haar argumenten omtrent haar bekeringsproces uit haar verzoekschrift die zij heeft opgeworpen tegen de vaststelling dat zij in het kader van haar huidig verzoek verklaarde atheïst te zijn geweest de laatste periode dat zij in Irak verbleef, terwijl zij in het kader van haar derde verzoek verklaarde toen tot haar bekering tot het christendom soenniet, weliswaar niet praktiserend, “bijna ongelovig” te zijn geweest, werpt zij geen ander licht op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Zo kan verzoeker met zijn verweer dat hij een bekeringsproces in Irak en België onderging, niet overtuigen en weerlegt hiermee in geen geval de gedane vaststelling dat hij in zijn huidig verzoek plots beweert atheïst te zijn geweest de laatste periode dat hij in Irak verbleef, terwijl hij in het kader van zijn derde verzoek aangaf toen niet-praktiserend soenniet te zijn.”.

3.4. Verzoekende partij stelt verder in haar pleitnota dat de stelling omtrent haar “christelijke” Facebookaccount dat het “tevens gemakkelijk is om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren”, echter niet bewezen wordt en daarom ongefundeerd is.

De Raad wijst met betrekking tot haar Facebook account(s) naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal dienaangaande het volgende heeft vastgesteld: “De documenten die u nu voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Eerder werd opgemerkt dat de ostentatieve tentoonspreiding van uw nieuwe geloof op uw facebookpagina de indruk wekte dat u doelbewust tracht er “christelijk” uit te zien op Facebook, wat eens te meer een indicatie was dat u het christelijke geloof om opportunistische redenen aangrijpt in het kader van uw verzoeken. Deze indruk werd in niet te onderschatten mate versterkt door het feit dat toentertijd tijdens uw onderhoud op het CGVS bleek dat u nog een tweede account had op Facebook, hetgeen u initieel nog poogde te verbergen door het geven van een foute profielnaam, waarop u geen christen, maar moslim bent. Met de facebookprints die u nu voorlegt wil u bewijzen dat u op beide accounts christelijke vrienden hebt. Het voorleggen van deze prints kan voorgaande vaststelling niet ongedaan maken. Het betreffen hier immers kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien is het tevens gemakkelijk om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren. De oude account zou u ondertussen verwijderd hebben.”.

Met haar voorgaande algemene opmerking werpt verzoekende partij geen ander licht op deze vaststellingen, net zoals zij evenmin afbreuk doet aan hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt vastgesteld: “Waar verzoeker aangeeft dat hij meer tijd gespendeerd heeft in zijn “christelijke” Facebook account, hij enkel nog deze gebruikt en het CGVS eenvoudig nazicht kan doen van beide account, gaat hij voorbij aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing dat het “tevens gemakkelijk [is] om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren. De oude account zou u ondertussen verwijderd hebben.”.

De Raad benadrukt verder dat haar “christelijke” Facebookaccount blijk geeft van een opportunistische bekering, dat dit versterkt wordt doordat zij initieel poogde een ander Facebookaccount op haar naam te verbergen, dat de voorgelegde Facebook prints kopieën betreffen en dat, dit in het bijzonder, het hebben van christelijke vrienden geenszins op zich bewijst dat ook verzoekende partij bekeerd zou zijn. Overigens is berichtgeving op sociale media zoals Facebook makkelijk te ensceneren en aan te passen aan het te dienen doel.

(...)

3.6. Gelet op het voorgaande kan, net zoals tijdens haar derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming, besloten worden dat haar bekering tot het christendom als weinig oprecht en louter om opportunistische redenen wordt gezien.”.

7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar wordt gerefereerd waaruit blijkt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij die aantoont dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 december 2020, benadrukt verzoekende partij dat zij niet plots is bekeerd en dat een bekering gepaard gaat met een heel lang proces. Verzoekende partij wijst er op dat zij moest gehoord worden zodat zij meer informatie had kunnen geven over haar twee facebook accounts. Voorts stelt verzoekende partij dat tijdens dat gehoor haar kennis van de religie kon getest worden. Verzoekende partij bevestigt nogmaals dat zij bekeerd is, zij niet kan terug keren naar Irak aangezien haar leven daar in gevaar is. Verzoekende partij is ook van mening dat haar volgend verzoek niet op voldoende objectieve wijze is onderzocht. Verzoekende partij toont nog een bijkomend attest van de kerk, een identiek document als dat wat reeds aan het administratief dossier is toegevoegd maar nu gedagtekend op 15/10/2020.

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij niet plots is bekeerd en dat een bekering gepaard gaat met een heel lang proces, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “6. Waar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn bekeringsproces/evolutie en zijn

Facebookaccounts, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 236 333 van 2 juni 2020, werd vastgesteld, met name:

“3.3. Met het louter herhalen in haar pleitnota van haar argumenten omtrent haar bekeringsproces uit haar verzoekschrift die zij heeft opgeworpen tegen de vaststelling dat zij in het kader van haar huidig verzoek verklaarde atheïst te zijn geweest de laatste periode dat zij in Irak verbleef, terwijl zij in het kader van haar derde verzoek verklaarde toen tot haar bekering tot het christendom soenniet, weliswaar niet praktiserend, “bijna ongelovig” te zijn geweest, werpt zij geen ander licht op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “Zo kan verzoeker met zijn verweer dat hij een bekeringsproces in Irak en België onderging, niet overtuigen en weerlegt hiermee in geen geval de gedane vaststelling dat hij in zijn huidig verzoek plots beweert atheïst te zijn geweest de laatste periode dat hij in Irak verbleef, terwijl hij in het kader van zijn derde verzoek aangaf toen niet-praktiserend soenniet te zijn.”.

(...)

3.6. Gelet op het voorgaande kan, net zoals tijdens haar derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming, besloten worden dat haar bekering tot het christendom als weinig oprecht en louter om opportunistische redenen wordt gezien.”.

Verzoekende partij wijst er op dat zij moest gehoord worden zodat zij meer informatie had kunnen geven over haar twee facebook accounts en stelt zij verder dat tijdens dat gehoor haar kennis van de religie kon getest worden.

De Raad wijst omtrent het feit dat verzoekende partij niet gehoord werd door de commissaris-generaal op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5. Verzoeker wijst er op dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal. De Raad wijst verzoeker op de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.*

Verder wijst de Raad er op dat uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (stuk 5, verklaring volgend verzoek). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.”.

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij al voldoende de kans heeft gekregen doorheen haar verschillende verzoeken om internationale bescherming om (meer) informatie te geven over haar twee facebook accounts, wat zij ook reeds enkele keren heeft gedaan. De commissaris-generaal en de Raad hebben bijgevolg reeds vaststellingen gedaan in haar voorgaande verzoeken omtrent (haar verklaringen aangaande) haar twee facebook accounts. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij niet nader uitlegt/toelicht welke andere informatie omtrent haar twee facebook accounts zij nog zou hebben gegeven/aangehaald (die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid). De Raad wijst dienaangaande nog op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“6. Waar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar zijn bekeringsproces/evolutie en zijn Facebookaccounts, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoeker zijn vorig verzoek bij 's Raads arrest nr. 236 333 van 2 juni 2020, werd vastgesteld, met name:*

(...)

3.4. Verzoekende partij stelt verder in haar pleitnota dat de stelling omtrent haar "christelijke" Facebookaccount dat het "tevens gemakkelijk is om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren", echter niet bewezen wordt en daarom ongefundeerd is.

De Raad wijst met betrekking tot haar Facebook account(s) naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal dienaangaande het volgende heeft vastgesteld: "De documenten die u nu voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Eerder werd opgemerkt dat de ostentatieve tentoonspreading van uw nieuwe geloof op uw facebookpagina de indruk wekte dat u doelbewust tracht er "christelijk" uit te zien op Facebook, wat eens te meer een indicatie was dat u het christelijke geloof om opportunistische redenen aangrijpt in het kader van uw verzoeken. Deze indruk werd in niet te onderschatten mate versterkt door het feit dat toentertijd tijdens uw onderhoud op het CGVS bleek dat u nog een tweede account had op Facebook, hetgeen u initieel nog poogde te verbergen door het geven van een foute profielnaam, waarop u geen christen, maar moslim bent. Met de facebookprints die u nu voorlegt wil u bewijzen dat u op beide accounts christelijke vrienden hebt. Het voorleggen van deze prints kan voorgaande vaststelling niet ongedaan maken. Het betreffen hier immers kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Bovendien is het tevens gemakkelijk om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren. De oude account zou u ondertussen verwijderd hebben."

Met haar voorgaande algemene opmerking werpt verzoekende partij geen ander licht op deze vaststellingen, net zoals zij evenmin afbreuk doet aan hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt vastgesteld: "Waar verzoeker aangeeft dat hij meer tijd gespendeerd heeft in zijn "christelijke" Facebook account, hij enkel nog deze gebruikt en het CGVS eenvoudig nazicht kan doen van beide account, gaat hij voorbij aan de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing dat het "tevens gemakkelijk [is] om snel wat vrienden te vragen ook een vriendschapsverzoek van een andere account goed te keuren. De oude account zou u ondertussen verwijderd hebben.""

De Raad benadrukt verder dat haar "christelijke" Facebookaccount blijk geeft van een opportunistische bekering, dat dit versterkt wordt doordat zij initieel poogde een ander Facebookaccount op haar naam te verbergen, dat de voorgelegde Facebook prints kopieën betreffen en dat, dit in het bijzonder, het hebben van christelijke vrienden geenszins op zich bewijst dat ook verzoekende partij bekeerd zou zijn. Overigens is berichtgeving op sociale media zoals Facebook makkelijk te ensceneren en aan te passen aan het te dienen doel.

(...)

3.6. Gelet op het voorgaande kan, net zoals tijdens haar derde, vierde en vijfde verzoek om internationale bescherming, besloten worden dat haar bekering tot het christendom als weinig oprecht en louter om opportunistische redenen wordt gezien."."

Waar verzoekende partij stelt dat tijdens dat gehoor haar kennis van de religie kon getest worden, wijst de Raad er op dat haar (eventuele (ingestudeerde)) kennis van de religie niet zou kunnen opwegen tegen de tijdens haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds gedane vaststellingen door de commissaris-generaal en de Raad omtrent haar beweerde bekering waarin telkenmale werd besloten dat haar bekering tot het christendom als weinig oprecht en louter om opportunistische redenen wordt gezien. Het feit dat verzoekende partij (eventuele (ingestudeerde)) kennis van de religie zou hebben, is dus niet voldoende om haar oprechte bekering aan te tonen.

Verzoekende partij is ook van mening dat haar volgend verzoek niet op voldoende objectieve wijze is onderzocht. De Raad merkt op dat verzoekende partij nalaat deze aantijging nader te onderbouwen. Zij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. De Raad wijst er verder op dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of verzoekende partij in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat zij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoekende partij. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekende partij haar verklaringen.

Verzoekende partij toont nog een bijkomend attest van de kerk, een identiek document als dat wat reeds aan het administratief dossier is toegevoegd maar nu gedagtekend op 15/10/2020. De Raad wijst dienaangaande naar hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Opnieuw dient te worden gewezen op het feit dat in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming uw bekering reeds (herhaaldelijk) manifest ongeloofwaardig werd geacht. Ook de Raad bevestigde deze conclusie. Dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten – een steunbrief en een letter of participation – voorlegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Bovendien zijn de door u voorgelegde documenten op uw eigen vraag opgemaakt waardoor deze een gesolliciteerd karakter vertonen.”*. Het feit dat verzoekende partij een bijkomend attest van de kerk, een identiek document als dat wat reeds aan het administratief dossier is toegevoegd maar nu gedagtekend op 15/10/2020, toont, doet geen afbreuk aan de reeds gedane vaststellingen dienaangaande door de commissaris-generaal.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas en vrees, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 7 december 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS